

POŠTNINA PLACANA V GOTOVINI

Priloga Novin.

Cena številki 1 Din.

Marijin list

Štev. 11. - 12.

29. letnik

November - December 8., 1933.

Marijin list

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pedesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja 1. 1904., decembra 8., gda je te list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok danl. — Vrejšje i izdava ga z dovolenjom cerkvene oblasti: **KLEKL JOŽEF**, vp. plebanoš v Črensovelh, Slovenska Krajina, Jugoslavija. (Pred oblastjo odgovoren Godina Jožef CM Groblje.) Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale. (Za tiskarno Janko Strnad.) Vredništvo i uprava M. Lista: Črensoveci, Slovenska Krajina, Jugoslavija.

Naročnikom.

Kalendar Srca Jezušovoga je priloga Marijinoga Lista. Marijin List obstoji že 29 let, zdaj stopi v 30 leto. V vseh letaj smo dali k Marijinomi Listi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga. Poleg Kalendra pa ešče večkrat kakše knjižice. Delali smo brezplačno, naj samo kem več dobrega posejamo v dišje našega ljudstva. Kalendar nas poprek košta 20 jezero dinarov letno. Ar smo več kak 20 let mi plačüvali tüdi vso poštnino od njega, smo s kalendarom darüvali našemi narodi poleg dühovnih kinčov vseh v teh letaj okroglo šeststo jezer dinarov. Pa smo dobili za to kakšo hvalo? So dobili za to kakšo hvalo širitelje, ki so širili dobro čtivo i pisatelje, ki so pisali? Ne želemo odgovora, ar smo edni i drügi delali samo za božo čast, ne pa za plačilo ali hvalo. A po božoj zapovedi so pa naročniki düžni biti zahvalni.

1. Vsaki stari naročnik naj ostane šče nadale naročnik Marijinoga Lista i pridobi, če mogoče ešče ednoga novoga.

2. Naj redno plača naročnino, kak niže objavimo i s tem postane večni ali dosmrtni naročnik Marijinoga Lista.

3. Naj moli za širjenje Marijine dike, i naj podpira Marijin List z molitvami, priporočilom i z dari na kelko je pač mogoči. To bi bila tista hvala, štero bi želo Marijin List od svojih naročnikov za neštete dobrote, štere njim je delio skoz 29 let, posebno pa za brezplačen Kalendar.

Kalendar Srca Jezušovoga bo letos vekši kak lani. Dodali smo njemi tüdi misijonski kalendar, naj se dragi naročniki v 1900 letnice Kristušove smrti vužgejo na veliko lübezen do podpiranja misijonov, to je za širjenje Kristušove vere.

Cena Kalendara Srca Jezušovoga je 10 Din.

Naročniki Marijinoga Lista ga dobijo brezplačno če so 1.) plačali že staro naročnino, 12 Din na sküpnü naslov i 15 Din na posameznoga ino 2) če naprej plačajo za Marijin List za leto 1934. polovico naročnine, to je 6 Din (ali 7.50 Din na posameznü naslov) do najkesnej 31. decembra. Oboje morajo spuniti.

Naročniki samo Novin dobijo Kalendar za polovično ceno, to je za 5 Din.

Ki na novo leto ne bo naročnik Marijinoga Lista pa je nejnaročnik Novin, tisti dobi Kalendar za 10 Din. Ki pa bo naročnik, ga dobi brezplačno, če plača naprej bar do konca toga leta polovico naročnine.

Ar želemo, da bi vsaka katoličanska hiša v Slovenskoj Krajinipostala večna naročnica Marijinoga Lista, smo sklenili za vse naročnike sledeče:

a) Vsaki naročnik dobi vsaki mesec Marijin List, na konci leta pa Kalendar Srca Jezušovoga letno za 12 Din.

b) Poleg Marijinoga Lista pa vsaki dobi mesečno »Marijikin Ograček«, če ga šče meti, za 4 Din letno.

c) Brezplačno dobijo knjižico »Priprava na srečno smrt«.

d) Vsaki teden se služi za njega i v njegove namene edna sv. meša i je deležen sada več jezeri svetih meš, ki se služijo v »Serafinskom društvi« v Linci.

Dužnosti so:

da plačajo naročnino naprej, če le mogoče celo, ali bar prvo polovico: do konca decembra Din 6.—, drugo polovico pa: od Svečnice febr. 2. do Marijinoga Oznanenja marca 25. Din 6.—.

Vredništvo i uprava M. Lista v Črensovcih.

D a r i

Na »Dom sv. Franciška« v Črensovcih so v Din darivall sledeči: Vučko Števan i žena, Chicago, doma iz G. Bistrice, 100; Sukič Rozalija, Martinje, prosi za zdravje, 12; Kozar Marija, Martinje, prosi za zdravje, 10; N. Črensovci, naj se počasti sv. Jezušekova Terezika, 50; Ivko Ana, Sr. Bistrica, v zahvalo, 10; N. Sr. Bistrica, v zahvalo, 10; Kerec Mihal, Villiers, Francija, naj se počasti sv. Francišek, 11.50; na senji v Črensovcih nabrali Plej Kata i Žižek Kata, 67.25; Smej Orša, Beltinci, 4; Franc Ana, Francija, iz Črensovec, 100; Tivadar Štefan, V. Polana, v zahvalo, 10; Horvat Veronika, Trnje, v zahvalo za srečen izpit, 20 Din. Oča sirot, povrni vsem darovnikom obilno na tom i drugom svetl. Odbor.

Sveta Terezija Deteta Jezušā

7.

Terezika, dūša molitve.

Preprostost, ki sprevaĵa Terezikino miŝljenje, delovanje i ŷivljenje, odseva tudi iz njene molitve in obĉevanja z Jezušom. Terezikina molitev je bila lūbezen. Pravi: »Ĉe bi bila ogenj in ŷelezo pametno, bi ŷelezo djalo ognji: »Pritegni me nase!« Ali s tem ne bi izrazilo teŷnje, da se ŷele z ognjom tesno zjediniti i sprejeti celo njegova svojstva?

Terezikina molitev je bila ŷrtev. Pravi, da jo je v obĉevanju z Jezušom skoro vsikdar sprevaĵala notraŷnja sūhota i zaspānost. Nazlūk tomi je vztrajala in detinsko zavūpala. Mislila si je: »Ĉe Lūbleni ŷele spati, ga ne bom motila. Presreĉna sem, da me ne drŷi za tūjinko i da je do mene tak domaĉi.«

Pri molitvi ne segala po lepih knjigaj in primernih molitvaj. Najlūbŷa knjiga njej je bio evangelij s svojov skritov manov. V njem je naŷla vse, ka je potrebūvala njena mala dūša. Pravi: »V knjigaj ne najdem nikaj veĉ. Evangelij mi zadostūje. Z veseljom poslūŝam tisto Jezušovo reĉ, ŷtera mi pove vse, ka mi je vĉiniti. »Vĉite se od mene, ar sem krotek in iz srca poniŷen.« V toj Jezušovej reĉi najdem »mir svojoj dūŝi«. (Mt. 11. 30.) Jezuš ne rabi ne knjig ne uĉitelov, ĉe hoĉe dūšo povĉiti. On, vseh uĉitelov Uĉiteo, pouĉūje brez reĉi. Nikda nesem ĉūla njegovoga glasu, pa vem, da je Jezuš v meni. Kda sem najbolje potrebna, zagledam njegovo svetlost. Ta svetlost me ne obseva toliko meĉ molitvijov i premiŷlavanjem, nego pri dnevnih opravilih.«

V zavesti, da je kak dete, ki ne zna ĉteti, je Gopodi preprosto povedala, ka njemi je povedati mislila. — Razumeo jo je. V ŷivoj veri je hodila k Jezušu i ŷ njim si kak dete pogovarĵala, vĉasih ŷe to ne. Kda ne mogal niĉesar praviti, je ostala nema pri njem. — Lūbila ga je. — Kda njej je bila dūša kak izsūŷena i prazna, je pri premiŷlavanji poĉasi molila oĉanaŷ i zdravamarijo. To sta bili edini molitvi, ki sta jo razveselili. Ćudovito sta hranili njeno dūšo in ta hrana njej je zadostūvala. Mislila si je: »Bog vgoni lepe misli i dobre namene, ŷtere ŷelemo imeti.«

Terezika je poznala tudi raztresenost. Pa pravi: »Iz lūbezni do Boga sprejmem vse, ŷe preĉudne misli, ki me vĉasih motijo.« — Prah je znala preobraziti v demante.

Kak detinska je bila njena priprava za sprejem nebeskoga Gosta. Ćujmo! »Svojo dūšo si rada predstavlam kot prazen prostor. Pribeŷim k Mariji in jo prosim, naj odstrani kamenje mojih nepopolnosti. Nato jo prosim, naj postavi obseŷen ŷator in ga olepŷa s svojim nakitjem, da bo vreden sprejeti nebeskega Krala.

MARIJIN LIST

XXIX. Štev. 11. in 12.

November, December 1933.

Naročnikom.

Snopič novemberski i decemberski skupno damo. Dokončamo v njima popis proslave 25 letnice Marijinoga Lista i pripe-lamo drage Marijine sinove i hčeri k 30 letnici Marijinoga darü.

Prečtite proslavo, obüдите si živo vero i gorečo ljubav do Marije i Jezušä pri njenom čtenji i spunite tisto, ka ste v za-hvalo Jezušu i obraz povedali pri dokončanoj procesiji: »**Marija dobra nebeska mati, prosi za nas, ka mo popunoma tvoji za tvojega Jezušä, pod podobov kriüha tü skritoga. V te namen nam obdrži tvoj list: Marijin List.**«

To ste prosili vsi, vse kotrige katoličanskih družin Slovenske Krajine. Pred Jezušom ste prosili Marijo, ka bi bili popunoma njeni i Jezušovi, Marijin List bi pa naj bio naš vodnik na toj poti, vodnik, šteroga naj nikdar ne bi püstila Marija z vaših drü-žin. **Držite reč! Ne püstite Marijinoga darü, Marijinoga Lista, z vaših hiš.** V nebo vas vodi, v trpljenji tolaži, v temi sveti; z vami se radüje i z vami žalüje. Marijo gledate v njem, njeno pravo katoličansko življenje, njene junaške jakosti, da si pod njihovov sencov počinete od trüjave življenja i se okrepite za zadnjo borbo, za smrtno borbo, štera vas pripela k Mamiki do-mo. Naj Marijin List te svoj namen dosegne, bo v novom leti začno izdavati »**Marijino življenje**«, kak je je popisala častitliva sestra Marija Agredsta. Novi svet se vam odpre pri tom živ-lenjepisi, nepopisno düševno bogatstvo se vam vlije po njem v düšo, lestvico najdete v njem, ki do nebe, do Marijinoga trona sega. O da nikoga ne bi bilo, ki te lestvice ne bi si naslono od svoje düše do Marijinoga prestola v Slov. Krajini! **Naročite si zato vsi Marijin List!**

Njegova cena je 12 Din na leto. Plačati se mora ali vseh 12 Din naprej, ali bar 6 Din letos do 31. decembra, ovih šest pa k leti do 25. marca. K listi vsi dobite, ki tak plačate naročnino, brezplačno Kalendar Srca Jezušovoga na konci leta i »Pripravo na srečno smrt« tüdi brezplačno, k vüzmi. Stopite vsi pod Ma-rijino zastavo!

Črensovci, 21. nov. na god Marijinoga darüvanja,

Klekel Jožef, vp. pleb. vrednik.

Spomin na dvajsetipetletnico Marijinoga Lista.

25 letnica Marijinoga Lista v Črensovcih: Srca Jezušovoga oltar.

Z tema snopičoma damo cenjenim naročnikom do rok vse letošnje. Približali smo se k tresetoj letnici Marijinoga Lista, štera se začne dec. 8. toga leta, odnosno z prvim snopičem, ki ga izdamo z mesecom januarom l. 1934. Petdvajsetiletница nas je pripelala k tresetoj. Zaključimo jo zato s tem popisom. Ona je svoj zvišeni namen dosegnola, šteri ne je bio drugi, kak Marijin List v teh težkih časaj obdržati v življenji. Petdvajsetiletница ga je obdržala. Hvala dobroj materi Mariji.

K zaključki vržemo ešče en pogled na spomin 25 letnice z globokov i srčnov prošnjov do dobre nebeske mamike, naj čuva svoj list, ka de šo z tresetletnicov okrepcan i povekšan v slovenske hiše i vse duše teh pripelao v njeno materno naroče.

Marijin List je v oktoberskoj številki l. 1930. obširno popisao, kak se bo vršila zaključna slovesnost 25 letnice. Dečki i

dekle so se oprosile, naj pomagajo pri čiščenju i kinčenju cerkve. Dečki so jo v sredo pred godom Kristuša Krala očistili od vsakoga zamazke, dekcle so jo pa goroprале, v četrtek je pa mladina obojega spola okinčila cerkev. Oblekla jo je v rožnato obleko. Bila je kak grob materin na Velko mešo, v šterom so same rože cvele i dišale, ona pa z nebe gledala na pobožne apoštole. Z veseljom je gledala Marija na našo mladino, kak goreče njej kinči oltar i celo cerkev v zahvalni spomin, ka je 25 let gojila Marijin List. Občine i Marijine družbe so pa isti den postavlale krasne slavoloke z napisi, ki so dičili nebesko mamiko. Nikomi se nikaj ne vnožalo, vsaki je rad včino vse iz lübezni do Marije, dobre nebeske matere. Gda je bilo vse okinčano, so prišli mil. g. opat rajhenburški, Placid Epalle i g. dr. Walland Franc, salezijanski inspektor. Prvi, da služi pontifikalno sv. mešo, drugi, da drži slavnostni govor. Pred njima so prišli sinovje bl. Don Boska, sinovje Slovenske Krajine, dühovniki, ki so dobili svoje pozvanje v dühovniški stan po Marijinom Listi i so držali tri-dnevnic z predgami i spovedavanjom. V soboto je bila sama mladina pri spovedi. K sv. prečiščavanju je pristopilo šestjezero düš za 25 letnico k godi Kristuša Krala. Verni Marijini častilci so prišli i goreči širitelje Marijinoga Lista ešče od dalnih krajov v najslabšom vremeni, gda je povoden bila na vse kraje. V soboto večer, gda se je oglaso zvon, ka pozdravi Marijo, mater včlovečene bože Reči, se je razsvetila fara. Dež se je levao, svetlost gorela, jezери pa molili z zvonskim glasom za vse sine i hčeri Slovenske Kra-

25 letnica Marijinoga Lista
v Črensovcih:
Sv. Jožefa oltar.

jine, raztepane po celom sveti, 12 Zdravihmarij, naj je Marija vse skrije pod materni plašč, naj vsem da svoje dvanajstere jakosti, naj vse čuva i brani, ka do njeni v življenji i v večnosti. Tak se nam je vidilo, gda smo gledali pri bengalskom ognji milijarde deževnih kaplic kapati na zemlo, da je Marija odprla svoje nebeske zakladnice i ž njih levle svoje darove na svojo dečico, ki se njej je prišla zahvalivati za 25 letni Marijin List.

Celo noč je dežilo kak da bi se z škafa levalo. Voda povsod. Kak pa bo zdaj procesija! Ne de mogoča, je vsaki pravo. Ne pa tak vrednik. On se je proti vüpanji vüpaol i proso Jezusa, naj odiči svojo mamiko. Poslühno ga je i prošnje jezerih drugih. Teliko se je zjasnilo, da se je do deset jezero Marijinih častilcev zbralo v krasno procesijo. Mariji na čast so spevali i molili jezери i jezeri. Širitelje i širitelice pa nešteti naročniki so si sveče vužgali i tak sprevaljali Jezusa v oltarskom Svestvi, pa podobo dobre nebeske matere.

Trije prvi blagoslovi so se v cerkvi podelili i to a) deci b) mladini c) siromakom. Zadnji pa všemi narodi izpod krasnoga šatora nad stopnicami pokopališča. Pred tem zadnjim blagoslovom je desetjezerni narod glasno etak molo pred Najsvetejšim:

»Marija, dobra nebeska mati, prosí za nas, ka mo popunoma tvoji za tvojega Jezusa, pod podobov krüha tü skritoga. V te namen nam obdrži tvoj list: Marijin List«.

Z temi rečmi smo povedali vsi, da nas Marijin List mora včiti, voditi na poti, po šteroj postanemo dobra Marijina deca i kak takša da bomo iz celoga srca lübili njenoga Sina, našega božega Odküpitela, Jezusa Kristuša, v oltarskom Svestvi skritoga. To je namen Marijinoga Lista.

25 letnica Marijinoga Lista v Črensovcih: Slavolok pred velikimi cerkvenimi vratami z Marijinim slavospévom.

Te namen je blagoslovo Jezuš i ga je blagoslovila Marija. Te namen se je zasledilvao vsa leta po 25 letnici kak pred njov i se bo vse čase naprej. Z tem močnim nakanenjom, da bomo popu-noma Marijini i po njej Jezušovi, smo sprevodili Gospoda nazaj v cerkev, vzeli od njega i njegove presvete matere slovo i pri njej obečali: ka Marijinoga Lista nikdar ne zavržemo, ka zadnji krajcar, ki nam jedini ostane, naj diči Marijo, drago mamiko z razširjenjom njenoga lista, Marijinoga Lista.

25 letnica Marijinoga Lista v Črensovelh: Slavnostni šator nad stopni-cami v pokopališče, od kod se je podelo desetjzernoj vnožini blagoslov z Najsvetejšim.

Po blagoslovi z Najsvetejšim pri zaključitvi 25 letnice Mari-jinoga Lista, pri šterom smo goreče prosili Marijo, naj nam šče naprej obdrži Marijin List, se je porodila miseo — Marija nam jo je vdehnola — da bi vse katoličanske družine Slov. Krajine zbrali v vojsko Marijinoga Lista i to v stalno večno vojsko. Pokolenje za pokolenjem naj v vsakoj slovenskoj hiši je stalno naročeno na Marijin List, ka de pokolenje za pokolenjem popu-noma Marijino i po njej Jezušovo. O kak nam srce bije od ves-elja, kda si na to srečo našega naroda mislimo. Vsi do Mari-jini! Vsi do Jezušovi! Vsi na zemli i vsi v nebi! Je kaj blaženej-šega, srečnejšega, bogatejšega, imenitnejšega!?

O zato pa spravite, pomagajte spraviti v vsako hišo, ki lü-bite Marijo i Jezuša, naš dragi Marijin List!

ČESTITKE ZA 25 LETNICO

Dobili smo vno go čestitk za 25 letnico Marijinoga Lista i osebno, i pismeno, ali brzojavno i po raznih listaj. Vse te čestitke idejo Mariji v čast, mi smo bili samo orodje i to spotrto, malo vredno orodje v njenih rokaj, vse je ona včinila. Med drugimi naj omenimo sledeče čestitke. Naš prezvišeni gospod ap. adm. te še pomožni škof pišejo:

»Želim Vam ob veliki Marijini slovesnosti mnogo duhovnega veselja in se priporočam v molitev.«

Prezv. gospod tit. nadškof dr. Jeglič Anton Bon. so nam ete lepe reči napisali: »Čestitam Vam, da Marijin List že $\frac{1}{4}$ stoletja izdajate in da Marijo, Devico in mater, posebno častite.«

»Želem Vam najboljšega uspeha ter Vas prizrčno pozdravljam«, pišejo mil. g. Cašl Franc, kanonik iz Maribora.

Mariji v slavo naj bo i samo njej, nikaj meni grešniku laskavo pismo g. Vesenjaka Ivana, bivšega ministra, ki se glasi: »Zopet je važen dogodek pri Vašem vzgojnem in izobraževalnem delu pred Vami, 25 letnico Mar. Lista obhajate! Srčno, iskreno

Vam častitam, še bolj pa častitam vsem bralcem in sodelavcem, da imajo tako požrtvovalnega, nesebičnega voditelja, ki pozna samo delo za ljudstvo, za svoje rojake, samo iz ljubezni do njega in do Boga.«

»Častitam k 25 letnici in iskreno pozdravljam«, so reči g. prelata, zdaj vseuč. rektora, dr. Slavič Matjaša. Dr. Honjec Jožef bivši nar. poslanec i profesor bogoslovja v Maribori, so nam brzojavili: »Uredniku in razširjevalcem Marijinoga Lista služi 25 letnica v bodrilo, da so posejali dobro delo.« Dr. Farčnik Anton,

25 letnica Marijinoga Lista v Črensovcih. Slavolok pred farofom, v šteroga kaplanskoj sobi se je rodilo Marijin List.

zastopnik civilne oblasti in Dr. Fabijani Friderik, zastopnik sodnije v D. Lendavi brzojavita: »Častitava k pomembni slovesnosti«.

Preč. gospod Šmidt Leopold, vizitator Lazaristov v Ljubljani, so poslali pismo i svojega zastopnika, g. Godina Jožefa, misijonara, rojaka Črensovske fare na proslavo. G. Čontola Matjaš, misijonar, iz gračke fare, pa so poslali brzojavno ete pozdrav: »Častitam k 25 letnici Marij. Lista.«

Salezijanska družina je bila punoštevilo zastopana. Poleg g. inspektora dr. Walland Franca so bili navzoči sledeči gospodje: Bakan Jožef, Cigüth Peter, Vogrinčič Franc, Dündek Franc, Temlin Štefan, Špan Jožef, Kovačič Franc, Radman Jožef, Tkalec Jožef,

Brzojavko so nam poslali pa Radoha, Šaruga, Kovačič, Horvat, Törnar, Tratnjek, salezijanci iz Ljubljane, ki se glasi: »Duhovno pri Vas. Čestitamo srčno! Še 50 letnico!«

Kmetska zveza nam je poslala potem svojega tajnika g. Marko Kranjca sledeče lepo pismo: »K srebrnemu jubileju Vašega »Marijinega lista« Vam izrekamo najudanejšje čestitke. Velečastni potek slavnosti je pokazal celi Sloveniji, kako globoko je »Marijin List« zasidran v verno ljudstvo Slovenske krajine in koliko bogastvo duševnih dobrot ste potom »Marijinega lista« tekem 25 let izkazali svojemu ljudstvu. Želimo Vam in Vašemu Marijinemu listu na novi poti k zlatemu jubileju enakih in z božjo Pomočjo še lepših uspehov.«

G. Žerdin Jožef, pleb. v Radikovcih v Slavoniji, so nam pisali sledeče reči v pozdrav: »Od srca Vam želem, da Vas g. Bog požive zdravoga, da te mogli ešče dolgo tak lepo vrejüvatü Marijin List na slavo božo i bl. Device Marije pa na duševni hasek slovenskoga ljudstva.«

25 letnica Marijinoga Lista: Vredništvo Marijinoga Lista.

Gospod Hartner Geza, bivši nar. poslanec v Budapesti, so nam pisali sledeče reči: »Sprejmite kak ustanoviteo i glasiteo Mar. Lista iz mojega nesebičnoga srca prihajajoče drage pozdrave. Dober Bog Vam naj da zdravje, dosta veselja k nadalnomi vrežuvanji, za blaženost i vodstvo našega naroda. Bog živi naš narod! Vas, kak njegovega voditelja, živio!

Dr. Peterlin Makso, kraljevski notar iz D. Lendave pišejo: Gospod župnik, blagovollite sprejeti prisrčne čestitke k jubilejnemu letu Mar. Lista. Želim, da bi srečni in zdravi praznovali tudi 50 letnico.«

»Pri sv. maši se bom spominjal vašega dela in prosil blagoslova, da prispeva Mar. list, kar vam prav iz srca želim.« So nam pisali g. dr. Meško Jožef, Kaplan v Maribori.

Gospod Fric Štelan, mehanik v Dolnji Lendavi pošila dar i pozdravlja v imeni svoje družine, ki je deloma evngeličanska z etimi rečmi: »Gospod Velečasni! Primito od mene te mali dar za jutrašnji den, šteri je za nas vse blaženi. Iz srca želem najlepši uspeh i slovesnost vsem.«

Evngeličanec Kozič Janoš z Pertoč se pismeno zagovarja, ka ne mogo priti na proslavo i nam žele obilno blagoslova.

Z jako lepimi rečmi nas je pozdravo g. Kolenc Franc, zdajšnji tajnik katoličanstva v djanji v Maribori. Istotak nas je pozdravo izraelit Hahn Izidor iz M. Sobote.

Obiskali so nas pri toj priliki osebno gg. Jerič Ivan, pleb., Dr. Klar Franc, zdravnik, Bakan Štefan kaplan z D. Lendave, Čačič Jožef, pleb. i Godina Ignac, kaplan z Črenovec, Lutar Štefan šolski upraviteo, ali pismeno Baša Ivan, dekan, Krantz Jožef pleb. itd. itd.

Obiskali so nas Medjimurci, obiskali Štajarci, jezери pa jezери so prišli Marijo častit i šli domo z blaženim srcem, ar so se osvedočili, ka ešče žive živa vera v tom pokvarjenomi sveti, ka ešče žive živa vera v našem ljudstvi.

Dovolenje za proslavo.

Prevzv. g. † Dr. Karlin Andrej so pod št. 751/29—1 dovolili, da smo na svetek Kristuša Krala smeli:

- 1.) Najsvetejše izpostaviti celi den na molbo;
- 2.) deliti pri sv. mešah sv. obhajilo (od 3 po polnoči naprej najmre) i
- 3.) pri procesiji dati 4 blagoslove.

Prevzvišeni so zednim dali spovednikom vsa pooblastila za odvezavanje grehov.

Širitelov od vseh krajev Slovenske Krajine je prišlo okoli sto vküp. Tem je držao govor g. Godina Jožef, misijonar, i njim povedao, da bi se sv. Oča jako razveselili, če bi te šereg vidili. V njem bi gledali tisto izvršeno katoličansko akcijo, štero tak goreče priporočajo celomi sveti.

Prošnja na vse duhovnike Slov. Krajine so poslali pri toj priliki g. dr. Walland Franc, salesijanski inspektor i je oprosili, naj podpirajo zdaj nastavleno »Mešno zvezo Marije Pomočnice«, da se reši Martinišče.

Vso farno vučitelstvo je bilo povableno, naj se z šolskov decov vdeležbi proslave i naj pazi na deco pri procesjii. Vučitelstvo je sprejelo povabilo.

Novine so vabile na proslavo i zvršno lepo popisale.

Marijina družba z Razkrižja i z Odranec je podignola čast proslave. Te den so slavili z procesijov tüdi god Kristuša Krala v Beltincih. Hvala g. plebanoši Vadoviči, da je püsto Marijino družbo v Črensovcu.

Lampijoni so se delali po fari, ka bi s svojov svetlobov povekšali svetlobo proslave i svetlobo pa toploto naše lübezni do Marije.

Cele občine, od prve do zadnje hiše so bile to jubilejno leto naročene na Marijin List. Med naročniki so bili tüdi drugoverci, kak v Sodišincih pod širitelstvom Püvar Jožefa, župana i indri tüdi. V Črensovcih je celo židovska familija bila naročena na Marijin List za svojo katoličansko držino. S tem je ta židovska družina dala i da zgled vnogim katoličanskim družinam, kak morejo podpirati dober tisk za svoje kötrige, deco i držino.

Zibelka Marijinoga Lista je bila počeščena z lepim slavo-lokom pri farofi, šteri je noso ete napis: »V kaplanskoj sobi te hiše je tekla pred 25 leti zibelka Marijinoga Lista.«

Napis v širini velike črensovske cerkve se je glasio: »25 letnica Marijinoga Lista«, šteroga je vsaki lejko čteo, ar je bio razsvetlen.

Vredništvo Marijinoga Lista je bilo krasno okinčano. Martinišcarje so napravili lepi napis, kak se vidi na slici; celo hišo je obimao venec ozvünaj v zahvalno priznanje Materi Mariji, ki je s svojimi maternimi lübečimi rokami obimala to hišo i njene stanovnike pa obiskovalce pa je občuvala teliko nesreč. Posebno srečen i veseli je bio v toj svojoj okinčanoj hiši gospodar Bedernjak Ivan, šteromi se je za dobroto vrednik lista javno zahvalo.

Vence okoli Marije so nesle pri procesiji iz Odranec: Zver Katica, Antolin Kristina, Zadravec Veronika, Antolin Ana, Sečkar Marija, Zver Aga, Marič Ana, Lonec Marija, Gabor Kata, Kavaš Jula, Zver Marija, Zver Marija.

Cehski i Marijina družba so se vsi podali z največjim veseljem v Marijino službo pa s svojimi lampaši i dupleri povekšavali proslavo.

Cela Čresovska fara je na noge stopila i včinila vse mogoče, da se izkaže zahvalno za veliko dobroto, ka je dobra mati Marija ravno njo zvolila, za tisto srečno mesto, v šterom se je porodila njeni Marijin List, ki je bio neštetim jezeram kažipot k lepšemi življenji i večnomi veselji.

Vse fare Slov. Krajine so se veselile naše proslave i v dihi jo z nami obhajale, se posvetile po Mariji Jezusi po raznih pobožnostih i jezere poslale v Črensovce v najslabšem vremeni k zahvalnoj pobožnosti. Jezeri bi pa ešče prišli, če bi njim povoden i ovak tüdi slabo vremen to dopüstila.

MLADINA, KI NAM JE POMAGALA PRI PROSLAVI:

Dečki, ki so nam pomagali cerkev čistiti: Tibaut Kazi, Sobočan Ivan, Žižki; Škafar Jožef, Žižki; Balažič Jožefa sin, Dol. Bistrica; Čurič Martin, Črensovci; Kohek Matjaš, Sred. Bistrica; Horvat Anton, Ŭtrošov, Črensovci, Prša Vilmoš, Žižki; Horvat Kalman, Žižki; Žerdin Kazi, Žižki; Nerad Štefan, Črensovci, Škafar Dani, Žižki; Lebar Štefan, Črensovci; Horvat Matjaš, Žižki; Gjörekc Franc, Črensovci; Kohek Leksi, Sred. Bistrica; Vinko Tomaž, Dol. Bistrica; Herklinov, Kolenko Jožef, Dolnja Bistrica; Glavač Ignac, Bednja; Cigan Matjaš, Žižki; Ivko Štefan, Kustec Martin i Gjörekc Ivan, Gornja Bistrica; Fratar Anton, Žižki; Horvat Matjaš Makotrov, Črensovci; Horvat August, Sred. Bistrica; Kustec Anton, Sred. Bistrica; Zelko Matjaš, Črensovci; Smolkovič Jožef, D. Bistrica.

Dekle, ki so vence plele ali cerkev čistile: Črensovci: Plej Kata, Žižek Veronika, Lotmerk, Rajovičkina i Kavašova, Gerič Marija, Salaj Bara, Skledar Verona, Žižek Marija, Čurič Roza, Hanc Roza, Grüškovnjak Marija, Nerad Marija, Virag Marija, Horvat Marija Lukačova, Čurič Verona, Ritos Kata, Kocet Albina, Ŭtroša Marija, Ritlop Treza, Žalig Verona, Vučko Marija.

Žižki: Stanko Marija, Stanko Marija Jožefova, Škerget Marija, Kralj Marija, Lonec Justa, Žižek Kata, Hozjan Treza, Čurič Treza, Koštric Monika, Sobočan Marija, Ritlop Olga, Prša Kata, Majlo Marija, Tibaut Kata, Prša Gizela, Hozjan Anastazija.

Trnje: Hozjan Ana, Režonja Marija, Hozjan Ana, Žerđinova, Bedrnjak Ana, Hozjan Marija Krampačova, Zadravec Marija, Hozjan Roza, Horvat Treza, Žalig Marija, Žalig Roza, Kovač Marija, Horvat Kata.

Gornja Bistrica: Klajderman Aga, Horvat Matilda, Ščernjavič Lena, Kolarič Matilda, Žabot Ana, Plej Magda, Kohek Slava, Kustec Kata, Jakšič Marija, Vučko Kata, Pavlova, Vučko Kata Martinova, Kramar Marija, Vučko Kata Štefanova, Špiclin Ana.

Srednja Bistrica: Ivko Ana, Kohek Ana, Kreslin Verona, Krapec Treza, Markoja Ana, Ūtroša Hrenova Ana, Gabor Marija, Kohek Ana, Kohek Antonija, Lebar Ana, Gabor Marija, Kustec Kristina.

Dolnja Bistrica: Šömen Ana, Djörek Marija, Ritlop Aga, Donko Marija, Kelenc Vilma, Padar Sabina, Kreslin Filomena, Vučko Marija, Kolarič Kristina, Žižek Marija, Lebar Fema, Balažič Ana, Balažič Kristina, Dorenčec Marija, Koštric Ana.

Odranci: Copot Ana i Virag Marta.

Popisali smo ta imena, naj ostane za spomin vsem ešče v svojo starosti, ka do znali i znale pripovedavati svojoj deci i dece deci od lübezni, goreče lübezni do Marije, ki njim je gorela v srcih i tak tüdi i njihove potomce potem njih navčiti na toisto nesebično i požrtvüvalno lübezen do nebeske Mamike in njeno-ga Jezušeka.

Če bi koga vöpozabili, naj nam ne zameri. Človeča pamet je slaba, celo po telkih letaj. V naše srce ste pa vsi zapisani ešče bole pa v Marijino, ki ste pri proslavi pomagali z pobožnostjov, delom, dobrim namenom ali na kakšikoli način Marijo počastiti.

Korona proslave.

Korono na celo proslavo so položili sv. Oča, Kristušov namestnik, ki so nam poslali potom svojega nunciija, prevzv. nadškofa gospoda Pellegrinetti Hermenegilda v Beogradi sledeče pismo s svojim svetim blagoslovom: »Sveti Oča od veselja, ka Marijin List, šteri že 25 let izhaja, pobožnost do Bl. Device Marije, štera je sredstvo za poglobitev katoličanskoga življenja, po svojih močej razširjavlje, podelim svoj blagoslov vsem, ki zavolo pobožnosti in nasledüvanja Najsvetejše Matere za Kristušovo čast i vero te list pišejo, čtejo i razširjajo.«

Konec.

Dokončam popis z vročov prošnjov, ki koreni v lübezni do Marije:

Vsaka katoličanska družina Slovenske Krajine i vsaki naš izseljenec, na šterom koli kraji sveta žive, naj si naroči Marijin List i se ravna po njegovih navukaj, ka de vsaki zmed nas popolnoma Marijin i po njej popolnoma Jezušov. Tak naj bo.

Klekl Jožef, vrednik.

Spomin na poslovilne misijonske predge našega misijonara g. Kerec Jožefa.

Naš misijonar g. Kerec Jožef so se poslovili od nas. Odišli so nazaj na Kitajsko to jesen. Naj jih ne pozabimo, so nam pisali z poti. Njihovo tozadevno pismo, ki je bilo poslano v slovo, smo objavili v naših krščanskih Novinaj. Za Marijin List so nam pa poslali svoje tri zadnje predge, štere so držali v Črensovcih na Petrovo, gda so zadnjič nastopili v Slovenskoj Krajini. Teh izvleček objavimo tu v blagi spomin gorečemi misijonari.

V prvoj predgi so povedali sledeče:

Jezuš je zapovedao svojim apoštolom: »Idite po vsem sveti i včite vse narode, predgajte evangelium vsakoj stvorjenoj stvari.« Te Jezušove reči ne so tanač, nego zapoved. I da so zapoved, zato so velike važnosti. Apoštolje so bogali in so šli. Šli so i so glasili evangelium. Ne so gledali na niktšo osebo, ne na oblastnike, ne na bogatce, glasili so vsakomi Jezušove reči, ar so to zapoved dobili od njega, samoga Boga. Glasili so vsakomi Jezušove reči, čeravno so zato ne samo trpeti, nego tudi vmreti mogli. Gda so njim prepovedali glasiti reč božo, so odgovorili, ka morejo Boga bole bogati kak ljudi. Bog njim je zapovedao predgati, ljudje njim branijo to delati, oni ne bodo ljudi bogali, nego Boga. Bogali so ga, predgali so ga i raj so vmrli vsi mantrniške smrti kak bi pa ne spunili Jezušove svete zapovedi. Če oni ne bi bogali Gospoda, bi mi ešče zadaj bili kak so Črnci v Afriki, ali Indijci i Kitajci v Ažiji. Bili bi ešče vsi v temi nevere i poganstva.

Nasledniki apoštolov so misijonarje. Tej idejo po vsem sveti med največšimi nevarnostmi i glasijo Jezušovo sveto vero. Delajo isto kak so delali apoštolje pa delijo tudi njihovo usodo; nešetokrat darujejo svoje življenje za vero po svojoj mantrniškoj smrti. Ne zaslužijo ti junaki, da bi je podpirali v njihovom teškem posli? Te poseo pa ne je njihov poseo, nego Kristušov, je poseo za božo čast i zveličanje duš po Jezušovoj svetoj zapovedi.

Pri velikoj predgi so nam gospod misijonar povedali eto:

Edno največjih pol za misijonstvo je Kitajska. V toj državi je pol milijarde, to je petstomilijonov prebivalcov. Kitajci so eden najbolje dostopnih narodov za Kristušovo vero. To pa zato, ar so jako prosti i ar so od vseh strani stiskani. V svojih nevolaj iščejo pravico i tolažbo vu Jezušovej veri, ki jedina jo more dati. Kitajec hrepene po istini. Ta pa žari samo iz Kristušove vere. Zato smo pa meli velike uspehe i smo milijone že spreobrnoli z božov miloščov z poganstva na katoličansko vero. Ali po uspehaj je prišlo tüdi veliko preganjanje, v šterij je tekla krv katoličancov za Kristuša. Ta krv je postala znova kak vsikdar, seme, iz šteroga so zrasli novi katoličanci. Nesmo se zbojali naših preganjalcev, ki so nam branili glasitev Kristušove vere, raj smo trpeli i raj bi dali življenje svoje, kak bi pa odstopili od Kristušove zapovedi, ki nam veli, da predgamo. Vnogi zmed naših misijonarov so vmrli mantrniške smrti v tom časi, ka sem jaz misijonaro ž njimi vred v nesrečnoj Kitajskoj. Oblast nas je pregnala, roparje so nas napadali, komunisti so nas na smrt iskali i to den za dnevom. Nevarnosti so nam pretile kak se pritožuje tüdi sveti Paveo apoštol, na sühom i na vodi. Pa li nesmo odstopili od Kristušove zapovedi. Kapali so edni zmed naših v voze, drugi so podlegli mukam mantralcev i mi ki smo ostali smo nevstrašeno se podajali naprej vu vse nevarnosti, ar nas je silila na to lübezen do Boga i nemrtelnih düš. Pa Bog nas je v teh velikih borbaj podpirao tüdi z čüdami. Te so nam pa vlevale ešče vekše moči, da smo v siromaštvi, v lakoti, z slabom obleči, po vozaj ešče bole navdüşeno i ešče z vekšim veseljom glasili reč božo. Na misijonskom poli nega častiželnosti, ar naša čast je zaničevanje i preganjanje. Tü nega vüpanja na dobro plačo, ka bi za njo delali. Od lüdi ne dobimo nikaj, naša plača je siromaštvo. Tü se ne more misliti na pokojnino. Kajti naša pokojnina je samo v nebi, gda prestradamo naše misijonsko življenje. Angleški protestantski raziskovalec je občüdivao katoličanske misijonare i se je izrazo, da on niti za drago plačo ne bi toga včino ka katoličanski misijonarje ne samo brezplačno, nego celo za preganjanje i smrt včinijo. Kaj takšega samo tisti more napraviti, ki lübi. Samo lübezen katoličanskih misijonarov je dokaz, da je katoličanska vera prava, ki je zrasla z krvi mučenikov, ki so tri stoletja vmirali za Kristuša. Zato pa ostanimo stanovitni v dobrom. Bodimo pravi katoličani, ki nesmo samo po krstnoj knigi katoličanci, nego po življenji. Če smo pravi katoličanci, smo misijonarje, ar Bog naše molitve poslühne, štere za misijonare i za njihove žetve darüjemo Vsemogočnomi. Poleg pravoga katoličanskoga življenja je pa potrebno

ešče tudi podpirati misijonare če mamó obćim, z dari, če pa toga nemamo, pa z gorećimi molitvami i zatajüvanjom. Nikdar ne pozabite, dragi kršćeniki, ka te najtežji račun davali za potrato v jeli, pili i obleki. Sebi skopate z velikimi grehi, z nezmernostjov v jeli in pili pa gizdavostjov v obleki globoke jame vu večnom pekli, gda bi lejko i dobro živele pa se oblačali. Z viškom bi pa spravljali poganom dostop v sveto katolićansko cerkev, sebi pa v nebo.

Popoldnevi pri posvetitvi Našega Doma Srci Jezušovomi so gospod misijonar etak predgali: Kristuš zmagüje, Kristuš kraljüje, Kristuš zapovedava. Kristuš je te, nišće drügi. Nesrećen svet ga pa tira iz družine, nešće, ka bi on bio njeni Krao. Grešni svet ga meće iz šol, iz državne uprave. A ne more zabraniti njegove kralavske oblasti. Kristuš je krao i njemi, pa samo njemi ide oblast nad vsemi düšami. Zato želejo sveti Oća, Kristušov namestnik, da se družine posvetijo Njemi, Kristuši, ka bi on kralüvao v njih, ki je jedini njihov neomejen gospod.

Mi dnes šćemo vstolićiti to bože Srce v »Našem Domi«, naj bode to Srce voditeo vaših družin. Vstolićimo je, da bi odsejmao živele po njegovih zapovedaj, da ljubite oblast, da poštüjete i radi mate Cerkev Kristušovo, da je vaše življenje protićemer brezverskomi življenji, ka bi z vašim življenjom odstranili vse nevarnosti, štere protijo nemrtelnim düšam od nevarnoga sveta. Če bi vam trbelo v vašem pravom katolićanskom življenji kaj prestati, z vüpanjom vzemite te križ na sebe. Srce bože vas bo podpiralo i po njem samo šće bole šćistilo. Ne pozabite, ka ki žive pravo katolićansko življenje, je na veselje Srci Jezušovomi. Takši predstavlja cerkev, šteroj peklenske sile nikdar nemorejo škoditi. Kje so preganjalci katolićanske cerkve? Kde so kruti rimski casari? Gde je krao Henrik VII. i kralica Elizabeta, protestantje v Angliji? Gde je Bismark? Gde so drügi preganjalci cerkve? Ednoga nega več, Cerkev pa stoji i bo stala do konca sveta, ar Kristuša premagati nikša sila nemore. Cerkev ide varno naprej proti večnosti, njena zmaga je gotova, ar je njeni Zaroćnik, ki njej je i glava, od mrtvih stano i žive vekomaj. Preganjalci bodo preminoli, Kristuš i njegova pravica pa bo ostala, zato pa ostanite stanovitni v katolićanskoj veri, ostanite verni vućeniki Jezušovoga Srca, to Srce vas naj vodi skoz vse življenje. Kak ste se dnes posvetili v »Našem Domi«, tak se posvetite i posebi doma, da se blagoslov Jezušovoga Srca razlije na vse vaše družine, ka vu vseh bo Kristuš zmagüvao, Kristuš kralüvao i Kristuš zapovedavao.

Te lepe reći g. misijonara naj vam vsikdar donijo v srcaj.

Svetinja Tvoja - biser moj!

Najdražji biser, mila Mati,
mi tvoja je svetinja zdaj,
odkar mi bila je pripeta na prsi,
postala zaklad je moj, — moj raj!

Oh, što občüti srečo mojo,
ki v srci nosim jo ves čas,
odkar sprejela sem svetinjo Tvojo,
moj biser zdaj in moj najlepši kras!

Te sreče, mila Mati, razodeti,
nikomi moči, — nikdar ne.
Občüti le jo otrok tisti,
ki Tebi ves vdano žive.

Na prsaj mojih se te biser sveti,
ves den in pa še v tiho noč,
kda mirno že senja dūša vsaka.
me varje njega sveta moč.

Za vse zemeljske te zaklade,
jaz toga bisera nikdar ne dam.
Srkbno ga hočem vsikdar varüvati,
da v roke pali ednok tebi ga podam.

Viktorija Razlagova.

Den vernih dūš

Malo je že cvetja na poli. Listje süho i žuto, kaple na zemlo. Sunce nema več dosta moči. Jesen je zavládala po vsoj pokrajini. Veseli dnevi božičnih svetkov — pomlad (sprotoletje) cerkvenoga leta — so že davno minoli. Spomin Gospodovoga trpljenja i povelčanja je že tüdi za nami — bilo je to poletje cerkvenoga leta. Zdaj pa, kda je v naravi jesen, mamö tüdi v cerkvenom leti jesen. Jesen je prehod i priprava za zimo, v šteroj življenje zamrje. Jesen v cerkvenom leti spominja na smrt tüdi nas. Cerkev je postavila v te čas svetek vernih dūš.

Skoro vsaki den obhaja Mati Cerkev god kakšega svetnika, postavi pred nas njegovo življenje, da bi ga mi nasledüvali, obrača se s prošnjov na svetnike, da bi nam pomagali. Nato Cerkev šče obhaja sküпно spomin vseh, ki so tak presrečni, ka že vživajo to, za štero smo vsi stvorjeni: večno gledanje neskončnoga Boga. Ali pa se Cerkev, ta predobra Mati, naj ne bi spomnila onih dūš, ki tüdi spadajo v občinstvo svetcev kak sveci v nebesaj lüdje na zemli, naimre dūš v purgatoriom? Ali naj bi pozabila

na te duše, ki dosta trpijo i so tak potrebne njene pomoči? O, dragi, ne! Cerkev vsikdar moli za preminoče verne duše, pa ešče posebni svetek je določila, da bi se jih vsi spomnili. Nastavila je te svetek na jesen, da nas spominja tudi na našo smrt.

Duše, ki se ločijo s sveta v božoj milošči, pa neso šče tak čiste, da bi lejko šle v nebesa, se očiščavljajo v purgatorijih (po slovensko pomeni: očiščilišče). Tam trpijo, ar ne vidijo Boga. Mi njim pa lejko z molitvami in dobrimi deli pomagamo, da kem prle pridejo v nebesa. Cerkev je postavila vernih duš den, da bi te prav posebno za nje molili. Dovolila je, da duhovnik te den opravi tri svete meše i se dobijo telikokrat popolni odpustki za verne duše, kelikokrat što cerkev obišče od poldneva Vseh svetcov do polnoči Dušnoga dneva i v njej zmoli v namen sv. Oče, 6 Očanašov, 6 zdravamarij i 6 Dika bodi Bogi, če se je vredno prečisto.

Lepo so na te den mešne molitve. Vesele i žalostne so. Vesele zato, ar je smrt, na štero te den mislimo, prehod i dveri v večno veselje v nebesaj. Žalostne zato, ar se oglašajo v nas skrb za trpeče verne duše. Pristopna pesem je zahvala Bogi na Sioni, ki spunjajo obljubo gorstanenja. V prošnji moli duhovnik, naj Bog skaže smilenje vsem dušam v purgatorijih. Čtenje iz lista sv. Pavla apoštola nam pove, da bomo ob sodbi stanoli spreminjeni, nemrtelni i pregnana bo smrt. Nato pa sledi duga pesem od slednje sodbe »Strašen den bo den plačila«, v šteroj prosimo, naj se nas tisti den Bog smiljuje. Evangelij nam pove isto, ki bi jo morali vsikdar meti pred očmi: tisti, ki so na zemli delali dobro, bodo vstali k življenju, šteri so pa delali hudo, pa k obsodbi. Tudi v drugih molitvah prosimo, naj Gospod Bog da vernim dušam večni mir.

Predragi kristjan! Maš med mrtvimi koga svojih dragih? Znabiti so ti v življenju dosta dobrega napravili, ti mnogo darovali ali zapustili. O, ne pozabi moliti za nje! Spomni se pa tudi tistih, za štere ničče ne moli. Tak se te bo Bog tudi ednok smiljavo.

Na grobeh

Log potih
veje klanja,
v dni pretekle
se zasenja.

Po poljani
sapa brije,
tužno sunce
več ne sije.

Tam na njivi
prostor ograjen,
ves je skrit,
gosto zasajen.

Na grobovih
svečice gore,
vsem klečečim
iz vüst se vlije:

Daj, Gospod, jim
pokoj večni,
naj pri Tebi
bodo srečni!

Svetomir

Pomagajmo vernim dušam!

Purgatorij! O bolečin puni purgatorij! Kak strašen si. Vidim, kak boža pravica po tvojoj širini oštro gospodari i nevolne duše nesmileno muči. Čujem, kak po tvojih knjičnih brlogaj odmeva skuzni joč, milo zdihavanje i tužni krik naših zapuščenih prijatelov; na vüho mi bije genljivo stonjanje tistih naših žalostnih bratov i sester, ki se v tvojem ognjenom morji spokoravlejo i čistijo. O večna pravica, kak si oštra! Ti ščeš biti natenčno poplačana. Joj tistomi, ki tebi v roke spadne, hüdo ga biješ i niti piknjice njemi ne popuštiš, nego ga grozovito mučiš, dokeč ti do zadnje pare duga ne izplača.

Vsi poznamo iz biblije potrpljivoga Joba, šteroga je Bog na probo djao. Iz visoke časti i slavnoga bogastva ga je v takšo zaničljivost i siromaštvo vrgeo, da je od vseh zapuščen, ves otečen z ranami obdani bio na smrdljivo gnojišče vrženi. Tam je sedo i premišlavao svojo nesrečo govoreči: »Vse me je zapuštilo! Zovem i nišče me ne čüje, kričim i nišče mi ne pomaga. Moji bratje i poznanci so odstopili od mene; moja rodbina me je pozabila; moje dekle me za tühinca držijo; moji hlapci i služabniki me neščeje več poznati; mojoj ženi smrdi moja sapa i nega je več k meni; moji svetovalci me zaničavajo i so me zapuštili, šče celo norci se z mene norca delajo.« Tak tožeč se vtegne svoje roke proti prijatelom i milo zakriči: »Smilüjte se me, bar vi prijateli moji, ar me je zadela Gospodova roka!« (Job. 19)

Tak i verne duše. Žalostne i objokane, siromaške i zapuščene trpijo v pekočem ognji. Vidiyo, kak se večkrat purgatorijska vrata odprejo i zaprejo, pa nega nikoga da bi njim ponüdo pomoč i je potolažo. Nišče se jih ne spomni, nišče njim ne prinese rešenja. Zovejo, pa nišče njim ne odgovori; prosijo, pa

nišče jih ne poslušne; kričijo, pa nišče se njim ne oglasi. Tudi k nam se obračajo i nas milo prosijo: »Smiljajte se nas, smiljajte se nas, bar vi naši prijatelje, ar nas je zadela Gospodova roka.« Nas prosijo za pomoč tiste duše, štere so nekda v našoj občini, v našoj fari živele, štere so bile pri tistom krstnom študenti krščene, kde mi, štere so hodile v tisto božo hišo molit, kama mi, i šterih mrtva tela na naših pokopališčaj počivajo i vstajenje pričaküjejo. One nas prosijo: Smiljajte se nas, pomagajte nam, ar strašno trpimo! Rešite te nas iz toga pekočega ognja! — Nas prosijo za pomoč vsi naši mrtvi bratje i sestre; nas zovejo na pomoč vsi naši v Gosposi preminoli prijatelje i prijateljice; nam se priporočajo vsi naši sosedje i poznani; vse verne duše nas eden glas prosijo: »Smiljajte se nas, smiljajte se nas!«

Ali njim bomo trdokorno svojo pomoč odpovedali? Ali se jih bomo spozabili i je nepotolažene brez pomoči na dale pustili trpeti? Če njim mi pomagali ne bomo, kama se bodo obrnole? Kde si bodo pomoč poiskale? Komi se bodo priporočale? Če je mi zapustimo, verne duše do trpeti mogle šče dale vse do tečas, dokeč se ne očistijo i s svojim trplenjom božoj pravici ne zadostijo za svoje grehe.

O, ne bodimo trdosrčni! Smiljajmo se vernim dušam, pomagajmo njim! Priskočimo njim na pomoč z molitvami, postom, z poslušanjem sv. meš, z sv. obhajili i z drugimi dobrimi delami. Na to nas opomina tudi sveta Mati Cerkev. To je naša dužnost, ki nam bo v veliko korist, če jo bomo verno vršili, kajti verne duše nam bodo po svojem rešenji stoterokrat povrnole ono, ka smo mi včinoli v korist njihove rešitve.

Smiljajmo se tada vernim dušam, pomagajmo njim!

Bogoslav.

Naš greh, naš velik greh.

Zmlatili so z mašinom. Večerja. Vino se nalevle v kupice, dobra vola pri lüdeh, spevlejo. Vert prinese v kantaj žganico i pijejo. Večerja je minola, moški se ne genejo od stola, vküp se spravijo i spevlejo, če bi njihovo kričanje smeli zvati spevanje. Nazadnje se zdignejo, komaj se prikolobintajo domou, kde jih že čakajo bouša zakonska polovica s kreganjem i hajdi včasi celo s pesnicov po hrbti. Zakonski možek se nekaj kregajo, te jih pa pijanost premaga i preselijo se v deželo senj. Zbüdijo se zajtra, znabiti jih je sram, znabiti so čemerni, se svadijo i idejo pit. — Sramota pred polovicov vesi, pohüjšanje dece, krega-

nja, svaje, preklinjanja: što je kriv vsega toga? Nezmerno zažiti alkohol!

H krsti neseta botra i babica. Daleč je domou, zato s cerkvi zavineta v krčmo. Tü pijeta najprle tej z žganicov (bouše povedano: žganico s tejom), nato vino. Napotita se domo rdečih lic i zapletajočih se korakov. Merita širino ceste i poleg grabe je nevarnost, ka bi dete znova v grabi krstili . . . Komaj je dete postalo otrok boži, že mora v krčmo. Njegova prva pot je v cerkev, druža pa včasi s cerkve v krčmo.

Mrtveca zakopajo. Vino palik mora teči. Ubogi človek! Tvoje rojstvo so obslužavali z obilnim pitjom, te pa smrt tüdi, četüdi si znabiti v življenji jako malo pio.

Svetek proščenj. Mesto k litanijam ide dečko v krčmo. Vino teče po grli i po stoli, nož se njim zblisne v rokaj i eden mrtev leži na tleh. Što je vmoro mlado življenje? Alkohol.

Velika kriza je. Vino pripelajo domo ponüjat. Vert ga zato precu küpijo, čiglih ka so vertinja že davno zabio ponücali i si ga niti nemrejo küpiti. Naj samo alkohol je, te se žive!

Dosta takših i spodobnih zgledov si lejko sami najdete, če se malo zglednete okoli sebe. Preveč se pije alkohola! Ne bom tü pisao o škodlivosti alkohola za zdravje, gospodarstvo, zemelsko srečo. Naš list je za gojitev verskoga, katoličanskoga življenja. Zato mora nastopiti proti vsemi, ka kvvari versko življenje med nami. I alkohol je neprijateo verskoga življenja.

Ali resan alkohol škodljivo vpliva na versko življenje? Živeti po veri, se pravi: živeti po božoj voli, ki je: ogibati se greha. Alkohol pa daje priliko za greh i to za smrten greh, zato je sovražnik verskoga življenja.

Vživanje alkohola v maloj množini ka se ne pride do male pijanosti, ne je greh. Bog je dao, da je zraslo grozdje; vživanje božega dara samo v sebi ne greh. Bog sam je vino spremeno v svojo sv. krv. Iz toga pa ne sledi nikaj drugoga, kak to, ka bi mi morali z nekakšim poštüvanjom vživati te dar. Jasno pa je, da ga ne vživamo s poštüvanjom, če ga vživamo nezmerno. Vsaka nezmernost je naimre proti božoj voli, ar je proti naravi ki njoj je Bog dao zakone.

Najbole je razširjena med Slovenci nezmernost v pijači. Pije se i to prek potrebne mere pri najrazličnejših prilikaj: ob veselih i žalostnih dogodkaj, rano zajtra i kesno v noč, na potüvanji i doma. Zato bi se pa katoličani morali že zdramiti i se postaviti proti pijančüvanji. Biti dober katoličan i pijanec je nemogoče! Dobri katoličanci ščemo biti. Zato se bomo čuvali nezmernosti, ki je že sama greh, v velkoj meri pa smrten greh. Kelko grehov pa ešče nastane v pijanosti i zavolo pijanosti.

Kelko slovenskih dečkov i drugih stanov je moralo zavolo pijanosti zgubiti mlado življenje. Vsaki teden čtemo nejmenje eden takši žalosten slučaj. Kelko nečistoga greha v pijanosti! Kelko pohujšanja se davle z grdim obnašanjem i gučom. Kelko nesrečnih družin, preklinjanja, psivanja, svaje, bitja! Nesrečni alkohol!

Šemo biti dobri sinovi Cerkve. Zato pa ne bodimo nezmerni. Naj ne bo med nami pijanca! Čuvajmo se prilike za pijanost. Skrbi pa naj vsaki, da bodo drugi trezni. Vertinja pazi, da deca ne dobijo nikše alkoholne pijače. Dekla, ne hodi po oštarijaj. Pijana ženska je nekaj najbole grdoga. I ti, dragi dečko, moški, za tebe mi je najbole žao, če piješ. Celi teden trdo delaš, v nedelo pa vse zapiješ. Ali ne žalostno: triditi se, trpeti vročino i mraz zato, ka bi te lejko v pijanosti greh delao? Ne tak, predragi! Pij, kelko je potrebno. Ne išči veselja v pijači. Vej je tudi drugo veselje, ki je brez greha i ne košta telko penez. Lepa kniga, dobri prijatelje, poštena pesem: vidiš, to je pravo veselje.

Alkohol — morilec našega katoličanskega naroda, ne bomo ti služili. Katoličanci smo i služili bomo Bogi!

Marija njemi je poplačala

V ednom glavnom varaši je neko soboto večer proti polnoči pozvono zvonec pri Marijinoj cerkvi. Stara ženska je prosila: »Gospod se naj paščijo k betežniki« i natenko določila betežnikovo hišo. Sama je kazala pot, duhovnik je šo za njov. Nednok je sama preminola. Duhovnik je najšeo hišo, štero njemi je prle povedala. Večkrat pozvoni, pa nišče se ne oglasi. Znova pozvoni. Stari moški pogleda iz gornjega štoka i pita, što je i ka šče. Duhovnik odgovori, da je prišeo obiskat betežnika. »Tü nišče ne betežen. Ar pa preveč dežuje stopite gori!« Duhovnik je bio rad, ka je prišeo pod streho. Kda stopi v hišo, ovara veliko Marijino sliko i goreči posvet pred njov. »V pobožno hišo sam prišeo!« pravi duhovnik. »O, jaz sam naprednjak,« odgovori stari gospod, »i na to nikaj ne dam. Liki v spomin na mojo pokojno mater sam častio to podobo — mati so bili pobožna ženska — i celo njihovo navado sam obdržao: vsako soboto sam prižgao sam posvet pred podobov.« Stopila sta v srednjo sobo. Kda stari mož ovara duhovnika, ka gleda sliko, se oglasi: »To so moja nepozabлива mati. Vmirajoč so mi pravili: Sin moj, če pridem v nebesa, bom tak dugo prosila Mater božo, da se boš spreobrnol!« Liki s spovedjov se nemrem sprijazniti! Začao je

dühovniki pripovedavati svoji življenje. Vidlo se je, ka se je ne lepšega i boušega delao, kak je bio.

»Čüdno, vi ste tak proti spovedi,« izpregovori dühovnik, kda je stari gospod končao, »a glejte, vi ste mi s cela odkrili svojo düšo; tak vas že poznam, ka bi vam lejko dao sv. odvezo.« Stari gospod pravi genjeno: »O, če bi mogli to napraviti. Že 30 let nesam bio pri sv. obhajili.« Žalostno pogledne na materino sliko. Naednok prime dühovnika za obe roki — kak po navdihnjeni od zgoraj i pravi: »Pri spomini na mojo pobožno mater, častiti gospod, bi bio pripravljen opraviti dobro spoved. Mi resan morate dati sv. odvezo?« Starček je poklekno pred dühovnika i se spovedao. Dühovnik se je poslovo. Angelski mir je meo v düši. Vidlo se njemi je, ka slika spokornikove matere veselo na njega gleda i ta slika se njemi je vidla tak poznana.

Kda je šo domo, njemi je prišla v spomin tišta stara ženska, ki ga je ta vodila. Što je bila? Zakaj je naednok preminola? Stara ženska, ki je prišla po njega, je bila spodobna spokornikovej materi na kepi. Groza ga obide... Nemirno noč je meo. Zesna vidi spokornika klečati, čüije, kak bi rad bio pri spovedi. Vidi se njemi, ka mrtvečki zvonček spevlje; zesna moli za düšo, ki se je ločila...

Zajtra zvedü dühovnik, ka je stari gospod, ki ga je spovedao, v noči naglo vmro; zadela ga je kap. Zašepetao je dühovnik: »Hvala ti Devica, sama dobrota si i lübezen!« —

Kak bogato je Marija povrnola tomi gospodi malo lübv, štero je on njoj skazüvao: da je prižigao posvet pred njenov podobov! Poslala je njegovo pokojno mater, da potom nje dühovnik reši njegovo düšo. Tak njemi je Marija izprosila zveličanje. Zato, dragi katoličanski čtevec, rad slüži Mariji. Pozdravlaj jo z angelskim pozdravom zajtra, poldne i zvečer, zazavaj jo v sküšnjavah, v bridkosti išči pri njoj tolažbe, spomni se na njo, kda si veseli. Marija te ne bo pozabila v tistom trenutki, gda boš stopo na prag večnosti!

Cerkev i domača dühovščina

V katoličanskoj Cerkvi je že duga leta vpelano apoštolstvo ali misijonstvo molitve. Stoji to misijonstvo v tom, ka se vsaki mesec moli v tisti namen, šteroga določijo sveti Oča za širjenje božega kralestva. Za mesec september so določili namen, naj se moli za odgoj domače dühovščine. Misijonar - lazarist France Jerb razložil te namen v Kat. misijonih. Povdarja, da brez domače dühovščine neje mogoče povrnoti i vu pravoj veri obdržati sto

i sto milijone poganov. Naši domači misijonarje idejo med divje poganse narode i jih tam par jezero spreobrnejo. Te pa naprej ne morejo, ar njim tej dajo teliko skrbi, ka komaj zadolejo te voditi. Domača duhovščina se mora zgojiti iz tistoga naroda, šteroga duhovno življenje se šče okrepi, tujerodni duhovniki samo začnejo, teliko sada doprinesti pa ne morejo, kak domačini. Milijone duš je zgublenih po tistom krivom navuki, ka Kitajec ali Črnc neje sposoben za duhovniško službo. Dnesden so že vsi spoznali, piše g. Jereb, da je pitanje domače duhovščine življenjskoga pomena za misijonsko delo. To teliko pomeni, ka tam vmerje misijonsko delo, gde ne bo delala domača duhovščina.

V Europi majo duhovniki vsikdar več posla z verniki lastnoga naroda, ar se grozno širi mlačnost vu veri i pokvarjenost, zato teliko misijonarov poslata, kak bi je pogani potrebüvali, niti misliti ne. Pa če bi je ravno mogli poslata, tej ne bi ni polovico teliko uspehov mogli pokazati, kak domačini. Zato so sv. Oča z krepkov rokov segnoli v to pitanje i je tüdi rešili. Oni dajo vsem narodom duhovnike njegove krvi. Leta 1926. so posvetili pet prvij Kitajcov v püšpeke, leta 1927. prvoga Japonca. Letos junija 2. na god sv. Trojstva, pa so pali posvetili šest domačinov za püšpeke v Ažijo. Po posvečenji je cerkvena oblast dala razdeliti listeke, na šterih se je popisao te veleseli dogodek. Na tej listekaj se četejo sledeče reči tüdi: »Posvetitev pet azijskih škofov, med šterimi je tüdi prvi anamski. pomeni novo stopnjo v istinitenji misijonskoga programa našega pape Pija XI. Prvi del se je zvršo s posvetitvijov šestih kitajskih püšpekov, leta 1926. i leta 1927., kda je bio posvečen za püšpeka prvi Japonec. Denešnji posvečenci, zastopniki Indije, Indokine, i Kitajske, bodo pali povnožili vrsto domačih nadpastirov, Kristušove Cerkve, ki so najbouši porok, da se bo ta skoro razširila po celom sveti.«

Vržimo mi zdaj eden pogled na našo Slovensko Krajino. Bili so časi, kda je divjao tü duh poganski, duh, ki je silo v cerkev jezik, šteroga narod neje razmo. Siromakom Slovencom so tü pa tam že vogrski predgali v Türnišči. Isto se je dogodilo v Soboti, kde je bila vpelana nedelna rana vogrska predga za tiste Vogre, šteri neso je poslušali. Slovenci so jo poslušali, pa ne razmeli. V Dolnoj Lendavi naš Slovenec nikaj ne je dobo v maternoj reči, ka se je mogeo v Rim obrniti z pritožbov i te komaj je je dobo črensovski kaplan dovolenje, da slovenskoj Hotizi pomaga, keliko more.

Poganski šovinizem je šteo spraviti celo v Türnišče, v slovensko Türnišče popolnoga Madjara za plebanoša, ali dotični je

bio teliko pošten i značajan pa dober duhovnik, da neje silo ta, gde so se ga branili, ar ne bi mogo zavolo neznanja jezika dušam hasniti. Faro je dobo pokojni g. Sakovič, koga pa neso šteli predlagati od strani patrona za plebanoša, ka bi se potrdo, ar je bio »panslavist«, to je ar je bio sin slovenskih starišov i ar je zagovarjao pravice slovenskoga jezika i naroda.

Pa zmagala je pravica. Domača duhovščina je držala vkup i je branila pravice Cerkve, pravice duš, ki iščejo posvečenje. Na razne pritiske oblasti je odgovorila naša duhovščina, da »nem vagyunk nyelvmesterek, hanem az Isten igéjének hirdetői«, to je da nemo učitelje jezika, nego glasniki bože reči« i so slovenščino obdržali v vsakoj cerkvi. Bili so celo takši, ki so javno povedali merodajnim oblastnikom, »da če bi vsi verniki znali madjarski, samo edna jedina siromaška ženica nej, niti v tom slučaji ne bi predgali vogrski, ar ma vsaki pravico do rabe svojega maternoga jezika i ar je rešitev edne jedine duše več i vekša dužnost, kak vsa politična pitanja sveta.« So bili med njov, ki niti reči neso včili vogrski nego vse slovenski v šoli verenavuk, čeravno zato ni filera neso zaslužili. Zmagala je duhovščina Slovenske Krajine, ar je bila domača. Samo ta je mogla segnoti globoko do dna duše, do korna srca svojemi ljudstvi. Samo ta je mogla voditi uspešni boj za ohranitev vere v Slov. Krajini. Zato pa li goji narod Slov. Krajine, dosta domačih duhovnikov, ka ti rešijo dušo tvoji singvje doma i daljnjoj tujini, gde si raztepeni.

Podpirajte dober tisk

Ka je tisk? Štampana, tiskana reč v novinaj, listaj i knjigaj. Neskončno dosta pomaga, če je dobra i neskončno dosta škodi, če je slaba tiskana reč. Dnesden nega bole potrebnoga misionstva, kak je izdajanje dobrih listov, kak je borba proti slabim listom.

V Rusiji, gde Boga, dobroga Boga nesme ničče spoznati, javno izhaja 581 dnevnikov i 369 mesečnikov. Ti listi majo dnevno 25 milijon strani. To teliko pomeni, ka dnevno 25 milijon strani tiskane reči se bori proti Bogi i proti dušnomi zveličanji. Kakšna grozna nezahvalnost proti milomi Odrešeniki sveta, ki je življenje dao za svet? Pa to ne samo v Rusiji tak. Po celom sveti je većina listov protiverska i samo mali deo se bori za Boga i naše dušno zveličanje. Sto i sto milijoni čtejo den za dnevom slabo, krivo, Bogi v sramoto, svojoj duši pa v

pogübo. Čtejo i se napunjavljejo z čemerom, šteroga njim deli slab časopis. Ne pitajo svoje vesti, jeli je to pravo ali ne, ka so čteli. Oni so čteli, verjejo i se pokvarijo. Boljševiški krvniki potrošijo, od celoga državnoga proračuna skoro polovico, to je več kak 40% za razširjanje slaboga časopisja, da vmorijo ž njim v narodi vero v Boga i pošteno življenje. Ka si siromaški človek odtrgava od svojih vüist i plača državi to ta potroši zato, naj podložnika odtrga od Boga. Milijarde potrošijo bolševiki za liste proti Bogi te, gda njim sto i sto jezери vmirajo od glada. Kato nje briga? Oni ne poznajo Boga i zato tüdi njegove zapovedi ne: läbi bližnjega kak samoga sebe. —

Pa ne samo v Rusiji, po celom sveti se podpira slab tisk i preganja dober, ali pa če ne preganja, se zanemarja. V Nemčiji se dnevno tiska milijon strani proti Bogi i samo dvajseti jezero strani za Boga. Zato pa telko odpadov od vere. Socialisti, sovražniki vere i Boga tak podpirajo svoje liste, ka nas katoličance osramotijo. Belgijski socialisti so nabrali za svoj dnevnik »Le Peuple« 15 milijon frankov, angleški pa na svoj dnevnik »Daily Herald«. 175 milijonov i nizozemski 12 milijonov funtov. Siromaški delavci namečejo vküp te grozne milijone, da gordržiijo svoje liste, liste, ki vero zametavajo, Boga blaznijo, krščansko življenje sramotijo.

Nega dnesden bolšega sredstva za širjenje prave vere i jakosti, kak je pravi krščanski list. Lüdje božih navukov po cerkvaj ali nikak ne poslušajo, ali redko. površno. To zamudo popravi jedino dober list. Sveti oča Leon XIII. so pravili: **»Dober časopis je vu fari najboljši misijon, šteri nikdar ne mine.«** Najlepše predge, najkrasnejši misijoni, najbole goreče pobožnosti samo par dni ostanejo v srci vernikov, dober list pa vsikdar. Ki ga ne podpira, je samo po imeni katoličan. Ki slab list podpira, pomaga blätiti Boga i podkopavati svoje i svojega bližnjega düšno zveličanje. Slab list je bomba, štera razbije vse dobro v düši, ki ga čte, dober list pa vse slabo. Zato so zdajšnji sveti oča z sledečimi rečmi blagoslovili pero krščanskoga novinarä:

»Blagoslovimo vaše pero, kak so moji predniki v srednjem vekü blagoslavläli meč viteza.«

Pero krščanskoga pisatela je blagoslovljeno, ar širi pravico božo i se bori proti krivici. Blagoslovljeno je, ar düšam kaže pravo pot i jih rešava vseh zoblod. Blagoslovljeno je, ar ne piše za Judašov groš, nego za nebesko plačo. Blagoslovljeno je, ar trpi preganjanje i sramotenje, kak je trpo Kristuš i vsi njegovi verni mučenicje. A plača njegova je pa zato tüdi teh: zmaga. Zmaga jakosti na zemli i plača v nebi. Isto zmago si pa zasläži

tudi vsaki, ki to pero, to krščansko pero podpira z naročitvijov in širjenjom krščanskih listov.

Napisali smo te reči, ka bi naši naročniki najšli v njih puno tolažbe za podpiranje naših krščanskih listov i gorečo pobüdo za njihovo nadalno podpiranje i širjenje. **Novine, M. List, Mar. Ograček spravite v vsako hišo!**

Dühovniki v Sovjetskoj vozi

Pred nekaj mesci je bio rešen voze na Solovjetskih otokaj eden katoličanski dühovnik, šteri se je te včasi vrno na Polsko. Tam ga je prišeo obiskat sotrudnik velikij ruskih novin »Voz-zořdenie«; šteromi je dühovnik popisao svoje temniške doživ-laje, a te ruski novinar pa je od njih obširno pisao v novine (od 3, 5, 10, 19, junija) toga leta. V tej člankaj je pisao tüdi življenje i položaj dühovnika v tej velikih sovjetskih voza-j.

Po letaj je te dühovnik šče mladi, toda na njegovom obrazi in na serih vlasaj se že vidi veliko trpljenje. Devet let je živo v prognanstvih, po kaznicaj i voza-j. Skoz cela ta leta je ne bio zaslišan. Ešče dnesden ne ve, zakaj je bio pregan na strašne otoke. Od trpljenja na Solovjetskih otokaj nešče rad praviti, ar že sami spomini na te strašne dogodke njemi napravijo bol. Ruskomi novinari je pripovedo o nekaj stvari, ali samo pod tem pogojom, da ne objavi njegovoga imena i da ne piše od nje-govih obsodb.

Nekaj let so se katoličanski dühovniki smeli srečavati na Solovjetskij otokaj: Stanüvali so jako blizu na glavnom Solov-jetskom otoki. Večkrat so imeli skupna predavanja i razgovore. Družilo jih je edno in isto trpljenje. Ogibali so se vsakomi protivjenji; bili so vsem najbouši prijateljje. Tolažlivi sestanki so henjali l. 1929, gda so bili vsi katoličanski dühovnicje preme-ščeni na otok Anrer, šteri je bole na sever v bole oström pod-nejbi.

Tü so voze ešče bole ostre i tesnejše. Celo so med nje pomešali tüdi pravoslavne pope i püšpeke, zato ka so je šteli skupno bole kaznüvati, tak se je najšeo med njimi tüdi pravo-slavni püšpek Arkadije, šteri je delao proti bolševičkoj vladi.

Sv. mešo so mogli kak katoličanski, tak tüdi pravoslavni dühovnicje slüžiti brez vsakih zaprek do l. 1922. Slüžbe bože so mogle biti v samostanskih cerkvaj po barakaj ali pribeža-lišči. Lüdje so molili jako pobožno, tak ka se je šče pri bol-ševikih oficiraj kazalo nekše spoštüvanje do teh pretreslivih ver-skih obredov. Nazadnje je bilo bolševikom to že preveč. Začnoli so iskati in odjemati cerkvene knige, mešne plašče i mešno-

vino. Samo v skritih votlinaj, — katakombaj, so se šče vršile sv. meše. Od nekaj sto solovjeckih redovnikov jih je ostalo samo šestdeset. Druge so pregnali ali pa postrelali. Dovolili so njim, da se lahko zbirajo na samostanskem mesti. Tam so vršili službo božo, toda druge duhovnike ali pregnanike so nej pūščali ta. Pred tremi leti so več teh redovnikov pregnali z otoka. Ostalo je samo nekaj starih in to samo tistih, brez šterih je nemogoče gospodarstvo na otokaj. Tak sta na priliko dva stariva redovnika pazila vodovod, zato ka samo oni znajo gde so v zemli položene lesene cevi i tak samo oni morejo vodovod vzdržavati i popravlati. Drugi redovniki hodijo lovit ribe. Dva sta ešče potrebna v bolševiškoj stolarskoj delavnici.

Vsi otoki so puni novih grobov. Skoz zadnjih deset let je vmrlo ali bilo bujtih na jezere zaprelih. Samo v ednom leti (1929—1930). je küžni beteg (tifus) vmoro deset jezero voznikov. Sledove telkih žrtev so bolševiki izbrisali na te način, da so vse grobe zravnali z zemlov in vse nagrobne spomenike i križe odstranili.

Pomoč tem duhovnikom bi bila jako veliko dobro delo, ar vsi stradajo od jako močne zime i od lakote. Če bi njim što poslao toploga gvanta, bi lejko mnoge rešo smrti. Ali ta pomoč nemre priti iz Rusije. Tam bolševiki zaprejo vsako osebo, štera pošle pomoč pravoslavnim ali katoličanskim duhovnikom na Solovjecke otoke. Tak guči ruski katoličanski duhovnik v pariškom ruskom dnevniku »Vozzořdenie«, da bi trbelo pomoč organizirati iz inozemstva.

Veličastna proslava dijamantnoga jubileja od prikazanja Brezmadežne v Lurdu

Letos obhajamo spomin na dva velika dogodka v zgodovini človečanstva i to 1900 letnico našega odrešenja i 75 letni jubilej prikazanja Brezmadežne v Lurdi. Ali ne to posebno bože delo, da spadne v isto leto jubilej Odrešenika i njegove matere?

Pred sedemdeset petimi leti se je Marija prikazala bl. Bernardki i joj naročila, da naj na tom mesti zozidajo kapelico i da naj ljudje romajo v procesiji na te kraj. I kak da bi vsi katoličani čüli te reči Marijine, so prihajali iz vseh delov sveta v Lurd.

Letos je ob priliki dijamantnoga jubileja priromalo v Lurd mnogo katoličanov, posebno Francozov, da se zahvalijo Nevte-

penoj za veliko milost, da je ravno njihovo domovino izbrala za svoje prikazanje.

Na pariškem kolodvoru stoji dugi vlak, napunjen z ljudmi, ki nosijo na prsaj rdeče križece. Katoličanski skauti hodijo gor pa dol pripravljene, da vsakomur podvorijo. Poleg stoji drugi beli vlak, ki pela betežnike v Lurd. Duhovniki hodijo od vagona do vagona in molijo z ljudmi. Naednok po celom vlaku grmi Marijina pesem. Vlak je spodoben potujočoj cerkvi.

Romarje so veseli i zadovolni. Naednok zagledajo Marijino svetišče na zelenom bregi. Gd se pelajo v mesto, spevlejo Marijino himno. Vsake pol viure sipavlejo posebni vlaki neizmerne vnožine ljudi. Genlivo je gledati, kak beli vlaki pripelajo betežnike, šterim so na potüvanji dvorile sestre, a na kolodvoru so jih čakali prostovolni nosači, ki so je prenesli v bolnice. To je bio genliv prizor krščanske ljubavi.

Pri vhodu v svetišče stoji spomenik sv. Mihala. Tri veličastne cerkvi, zozidane edna navzgor drugov so pune romarov, k pečini prikazanja je pa težko priti, telko ljudi moli i spevle, če ravno so trüdni od duge poti.

Poleg teče bistra Gava i kak da bi s svojim šümenjom sprejavala vroče molitve i kak da bi pripovedavala od milijonov romarov i od jezerih čüdežnih ozdravljenj.

Prišla je nedela, glavni den slavnosti. Včasi po pounoči so začnoli duhovniki mešüvati. Mešüvali so pri 70 oltaraj; 60 spovednikov je spovedavalo. Proti zajtri se pomika proti pečini genliva procesija: jezero štiristo betežnikov na kolaj, peški i na nosilnicaj. Šestdeset letni starci, mladi mornarje, oficirje, skauti, duhovniki, ljudje vseh stanov nosijo betežnike, šteri molijo i spevlejo Marijine pesmi.

Po stopnicaj iz najgornje bazilike ide procesija 20 čüdežno ozdravljenih. Za njimi ido cerkveni dostojanstveniki, a nazadnje papov nuncij obdan od škofov. Ob 9. viuri se je začnola sv. meša, pri šteroj je bilo navzoči 60.000 vernikov. Predgao je lurdski škof Mgr. Gerliev, šteri je bio prle advokat. Pokazao je, da je v istini največki francoski govornik svojega časa. Po sv. meši je bio blagoslov z Najsvetejšim, nato je nuncij podelio papov blagoslov.

Po sv. meši se romarje vračajo k pečini. Od tü je ob štirih procesija z Najsvetejšim. Procesija se je vršila v tom redi: najprle belo oblečene deklice z 60 zastavicami. Nato verniki z nebrojnimi zastavicami, potem četa mornarov, četa oficirov, skauti, duhovniki s svečami. Nazadnje ide papov nuncij z Najsvetejšim. Častno stražo držijo visoki oficirje i katoličanski narodni poslanci. Procesija ide ob obali Gave na cerkveno dvorišče. Na

dvorišči zavzamejo betežniki štirivoglati prostor. Tu še stavi papov nuncij i da blagoslov betežnikom, 60.000 vernikov klečeč moli: »Gospod, samo reč povej i ozdravili bodo!«

Edno viuro so klečali i molili. Nato se romarje razidejo. Gda se je pomračilo, so se verniki zbirali: Čupore z razsvetlenimi napisi mest i pokrajin i z baklami se zbirajo k procesiji.

Ta ide od pečine v cerkev. Gda je cela procesija prišla na cerkveno dvorišče, spevlejo vsi Credo, nuncij podeli vsem papov blagoslov i narod se začne razhajati.

Najdražji kinč katoličancov. Prošnja cérkve

Sv. Mati Cerkev neprestanoma moli za svojo deco po vsoj zemli. Zvün drugij molitev, štere opravljajo dühovniki v imeni Cerkve, je Cerkev določila tüdi edno molitev pri sv. meši, ki se moli za vse vernike. Cerkev se poslužuje vüst i jezikov vnoгий sveckij dühovnikov i redovnikov, da v njenom imeni molijo. Ne je to navadna molitev, nego je to prošnja vse Cerkve.

Kda dühovnik zmoli »Glorio«, se obrne k lüstvi pa spevle »Dominus vobiskum« (Gospod z vami). Za tem ide na pravi kraj oltara, razprostre obej roki i proti križi obrnjeni glasno spregovori: O rem us, to je molimo; glasno moli naprej i z dignjenimi rokami opravla molitev, ki se zove — prošnja Cerkve. Poblize si jo poglednimo. Najprle ime. Ta prošnja se zove tüdi kolekta. Ime samo nam pove, kak je nastanola molitev. Prvi krščeniki so se radi v ednoj cerkvi zbirali i so nato v procesiji šli k drugoj cerkvi, gde se je opravila sv. meša. Prva cerkev se je zvala zbiralna cerkev, latinski se je takšoj cerkvi pravilo eklezia kolekta. V toj cerkvi so, prle kak so odišli v drugo, zmolili molitev, ki se zdaj kolekta zove, to je molitev zbrane cerkvene občine, vküp zbranoga lüstva. Sledkar so prošecijo opüstili i zbiranje pri prvoj cerkvi je ne bilo v navadi, a molitev so redno naprej opravljali i to v cerkvi, gde je bila sv. meša. — Prošnja Cerkve ali kolekta je poglavitna molitev vsakšega dneva, v šteroj so povedane prošnje do Boga za tisti den.

Dragi krščeniki! Navadne molitvene knjige, ki je k meši nosite, so večkrat dosta inačiše od mešne knjige. Molitvi v navadnij molitvenij knjigaj so jako duge, duge i obsirne pa pogosto tüdi genlive. Če si pa vzemete mešno knjigo i molite »prošnja Cerkve«, od štere je zdaj guč, bodete čüdno gledali, ar je ta.

molitev kratka i vam nede šla tak k srci, ne je tak čüstvena. Liki to samo v prvom hipi. Če si odbliže poglednemo te prošnje, spoznamo kak globoke so i kelko povejo. Vključeno je najmre v malo rečaj vnogo lepoga i globokoga. Veliko spoštüvanje moramo meti pred prošnjami Cerkve, ar so jako stare i je Cerkev visiko cení; to so takrekoč zlata šalica za kadilo, na štero devle Cerkev vsakši den svoje prošnje.

Ka pa vidimo na vsebino gledoč pri toj molitvi? Prošnja je to, v njoj prosimo Boga; na vsakši svetek je inačiša, a ravna se po svetki. Po nedelaj prosimo v toj prošnji, da bi se občüvali od hüdoga i zadobili pomoč za dobro. Na Svete tri krale se prošnja Cerkve etak glasi:

O Bog, ki si denešnji den po zvezdi vodnici nazvesto narodom svojega Edinorojenoga, daj nam milostno, da pridemo do gledanja tvoje veličastne lepote, kda smo te spoznali že po veri. — Po onom istom Jezušu Kristušu, Gospodi našem, Tvojem Sini, ki s teбом živi i kralüje v jedinstü s Sv. Dühom, Bog na vse veke vekov. Amen.

Vakša prošnja ma v začetki nagovor: O Bog — ali Vsemogočni, večni Bog. V sredini je povedana naša prošnja. Na Sv. tri krale je: daj nam milostno, da pridemo ravnotak kak Sv. trije krali do gledanja tvoje veličastne lepote. Kak globoke so te misli! Tüdi nas žene zvezda kak Sv. tri krale — to je naša vera. Ta zvezda vere nas vodi sigurno k cili naše poti; tüdi naš cil je podoben cili Sv. trej kralov. Oni pridejo k novorojenomi božemi Sini, mi pa v nebesa, gde bomo gledali bože veličastvo. Naše življenje je teda spodobno poti Sv. trej kralov.

Tüdi na začetek i konec prošnje premislimo. Vsikdar se začne prošnja s povabilom »O r e m u s«, to je molimo. Vsem lüdem je namenjeno povabilo, vsi naj molijo, ne samo dühovnik. To je molitev vsej, sküpnä molitev. Dühovnik je ne moli za sebe, nego za sküpnost i v imeni sküpnosti. I kak jo moli mešnik? Roke ma razprostrejte. Zakaj tak? To je stari način molitvi, prvi kršćeniki so tak molili. **Zdignjene i razprostrejte roke ščejo povedati, da je naše srce radovolno odprto božoj milosti.** Tüdi se s tem držanjem naznači Kristušov križ.

Konec prošnje skončamo z rečmi, ki so skoro vsikdar iste. Najpogostejši konec se glasi: »Po Gospodi našem, Jezušu Kristušu, Tvojem Sini, ki s teбом živi i kralüje v jedinstü s Sv. Dühom, Bog od vekomaj do vekomaj. Po tej rečaj postane prošnja Cerkve molitev v imeni Jezušovom. Kristuš je sam pravo, da bo tisti poslühjeni, ki v njegovom imeni prosí. (Sv. pismo: Zaistino, zaistino velim vam: Če bodete Očo prosili v mojem imeni, vam bo dao. Jan 16, 23.; I kajkoli bodete prosili v mojem

imeni, to včinim, da se Oča odiči v Sini. Če me bodete kaj prosili v mojem imeni, bom to spuno. Jan 14, 13—14.) — Največ prošenj je namenjeno nebeskomi Oči po Sini. Tak so prvi krščeniki najraj molili: k Oči po sredniki Sini.

Tüdi nesmemo spreglednoti, da pravimo od Zveličitela, da je krao: »ki s tehom živi i kralüje.«

Vse tri bože osebe: Očo, Sina i Sv. Düha imenüjemo na konci molitve. S tem obrnémo prošnja na Sv. Trojtvo, štero vatlüjemo i pripoznamo. Ministrant pa namesto vsej vernikov odgovori: Amen, to je židovska reč i pomeni: tak naj se zgodí; prošnja se nam naj spuni. S tov rečjov po ministranti vsi verniki dajo svojo pritrđitev: Ka si ti (najmre dühovnik) kakti srednik i zastópnik Bogi povedao, to je tüdi naša prošnja.

(Dale.)

Prvi cvet in zadnji vzdih je tvoj

Prvo cvetje, ki vigred ga zlata prizove,
iz zemlje tal, da pali razcvete,
natrgam o Marija Mati za te,
da tvoj oltar z njim krasim!

Na oltari tvojem cvetje mlado,
cvete, diši v tvojo čast in slavo.
A hčerka tvoja, gledam ti v lice sveto,
poklanjam znova ti srce lübeče!

Den za dnevom prihajam k tebi, Mati,
s cvetjóm v roki, v düši z neizmernov srečov,
zvestobo večno ti pred njim obetam
o Mati, vsikdar tvoja ščem ostati!

Naj s cvetjóm tem, o Deva mila,
podarjen bode tebi tüdi zadnji vzdih,
reč naj zadnja moja bode »o Marija«,
posvečen tebi, — zadnji moj srca utrip!

Viktorija Razlagova.

CERKVENI GLASI

Sv. Jurij. Dne 29. oktobra na svetek Kristuša Krala se je 649 šolske dece posvetilo presvetomi Srci Jezušovomi. Te dogododek pač bo vsem, ne samo malim, nego tudi odraslim ostao v večnom spomini. Posvetitev se je vršila na slovesni način. Že v soboto večer so bile verčernice. Po večernicaj rimska procesija. Vsako dete je melo prižgano svečo. Šolarje sami, če tudi je odraslih bilo jako dosta, so nosili zastave i nebo. V nedelo, na svetek Kristuša Krala so vsi šolari bili skupno pri sv. prečiščivanji med sv. mešov. Po sv. meši se je vršila posvetitev. Srdiški šolarje so spevali: »Vera vüpanje, ljübezen«, na to so vsi glasno molili: »Jaz verjem« i posvetilno molitev. Po molitvi je bila sv. Predga, na to je sledila himna Srca Jezušovoga: »Jezuš, tebi posvetili našo smo družino vso.« Kak čüdivito lepo se je razlegala ta pesem iz detinskih grl prvokrat v novoj cerkvi jürjanskoj! Zmolile so še litanije Srca Jezušovoga, potem pa je bio »Te Deum«. Na zadnje pa še pesem: »Povsod Boga«. Vsi šolarje so se razdelili na 12 družin. Vsaka družina je nosila svoje ime i diplomu. Družina se je imenuvala po vüčitelaj. Lepi pogled je bio na 6 dečekov i 6 deklic, ki so družinske diplome držali okol velikiga kepa Srca Jezušovoga, šteri kejp je prišeo potem v jürjansko šolo. Pri posvetitvi so navzoči bili starišje i drugi lüdje. Cerkev je bila tak puna, kak že dugo ne. Tak je jürjanska šolska mladina svetila 1900 letnico odrešenja vsega človečanstva po Jezušu Kristuši.

Naši bogoslovci. V prvom letniku mariborskoga bogoslovja je 20 bogoslovcev, med temi 4 iz Slovenske krajine. Bogoslovcev v vseh 5 letnikih je okoli 85, iz naše krajine 22. Molimo za nje.

Odpüstki. Desetletni odpüstek dobi vsaki, ki v stani milosti zmoli s pokornim srcom Angelsko pozdravljenje na glas zvona zajtra, poldne i večer. Pri vsakom zvonjenji se dobi te odpüstek. V vüzemskom časi slüži te odpüstek tudi molitev »Kralica nebe i zemle,« če se moli mesto angelskoga pozdravljenja. Obe molitvi nadomesti pet zdravamarij. Ki gornje molitve vsaki den opravi, dobi na mesec ednok popolen odpüstek, če se spove i prečisti. (A. A. S. 1933, 71 od 20. febr. Sv. Penitencijarija.) — Aprila 22. je ista Penitencijarija razglasila po sv. Oči sledeče odpüstke: Kelkokrat što zmoli šestkrat Očanaš, Zdravo Marijo i Dika bodi, v stani milosti z pokornim srcom, dobi vseli desetletne odpüstke. Če pa to dela celi mesec vsaki den, dobi popolen odpüstek po

spovedi i prečiščavanji ednok na mesec. Molitev gornja se mora opravljati v namen sv. Oče.

Apr. 6. tek. leta so sv. Oča podelili vsem, ki morajo brevir moliti, petstodnevni odpustek za vsako kanonično vöro, če se opravi pred najsv. Oltarskim Svestvom v stani milosti s pokornim srcem.

Junija 2. tek. leta so sv. Oča podelili 300 dnevni odpustek vsem, ki v stani milosti s pokornim srcem delajo brezplačno cerkvi pohoštvo ali obleko. Iste odpustke dobijo misijonarke, če svoje delo začnejo ali dokončajo z zdihajom: Jezuš, naša pot i naše življenje, smiluj se nam.

Düha gledajte!

Lübleni Jezuš je pravo, da se Bog v dühi mora moliti. Če pa gledamo naše cerkvene slovesnosti, dostokrat ne najdemo tam Jezušovoga düha. Blagoslavla se kakša podoba, zastava, i kaj spodobnoga, keliko parade i ceremonije! Šegave obleke, küpi vencov in šopkov, strelba i igra, slavoloki pa pozdravi — v düšaj pa smrten greh. V düšaj sovraštvo do tistoga Boga, koga z blagoslovitvami ščemo počastiti i odičiti. Kakše nasprotstvo! Kakša skažljivost! Kakše sramotenje! Jeli pa more nečisto srce pesem spevati? Jeli pa more pijano grlo vročo molitev opravljati? Jeli pa more s sovraštvom do bližnjega puna düša Bogi prijeten dar pokloniti? Jeli pa more posvetna gizda poniznoga Boga razveseliti? Srce se krči vsakomi dühovniki, ki išče življenje düš, kak Jezuš zapovedavle, ne pa parade, ka nori svet i njegovi nespametni časti i penez želni ljubitelje rivlejo naprej, če vidi, ka se spovedi i prečiščavanje zametavleta, zvünešnje slavnosti pa podigavlejo. — V düšaj naj bo življenje, to je milošča posvečujoča, düše naj so proste vsakoga smrtnoga greha, to je prvo, ka Bog zapovedava. Če to majo düše, so Bogi prijetne brez vse parade i če to v stani milosti prikažejo njemi, te tüdi, — če pa milošče posvečujoče nemale vse parade njim nikaj ne hasnijo, Bogi se ne dopadnejo. Bog je življenje, i samo življenje düše ga more razveseliti.

VESELE BOŽIČNE SVETKE IN SREČNO NOVO LETO
NAJ NAKLONI BOŽE DETECE NAŠIM NAROČNIKOM!